

TẠ ƠN BỆNH VIỆN MỸ, NƯỚC MỸ

Bài số 1134-1743-455-vb5231106

Đây là bài viết đặc biệt được dành cho Ngày Lễ Tạ Ơn. Tác giả là trưởng nữ một gia đình thuộc sắc tộc Chăm (Chàm) đang sống tại Việt Nam, đến Mỹ do sự can thiệp đặc biệt của bệnh viện U.C Davis ở Sacramento, để thăm gặp người em ruột bị ung thư máu sắp từ giã cuộc đời. Câu chuyện được kể trong bài viết, theo tác giả nói lên “nét nhân đạo sâu sắc nhất của bệnh viện Mỹ.”

*

Tôi đến Mỹ vào một chiều se lạnh...

Mấy chục năm qua, tôi vẫn thầm ước được đi Mỹ, nhưng xa vời quá, giấc mơ không tưởng ấy! Kể từ ngày ba mẹ dẫn các em ra đi theo diện H.O. Tôi và ba đưa em trai đã lập gia đình đành ngậm ngùi ở lại. Thời gian qua mau, mái tóc đen kia giờ đã điểm bạc, vẫn chưa được trùng phùng cùng ba mẹ. Nhưng số phận lại run rủi chị em tôi được đến Mỹ như một giấc mơ. Một giấc mơ không ngờ!

Đặt chân lên đất Mỹ

Vẫn cứ ngỡ đang mơ

Bao nhiêu năm trông chờ

Bây giờ là sự thật.

Một sự thật đau buồn, bởi vì gia đình tôi được đoàn tụ trong đau thương mất mát.

Gặp Em trên giường bệnh

Niềm vui và nước mắt

Như hòa lẫn vào nhau!

Em ngồi đấy, cụt hai tay, hai chân, mắt đeo kính lão khi tuổi mới hăm ba. Nước mắt tôi dâng tràn nhưng vẫn cố đè nén.

Chị muốn khóc vang thấu thiên địa

Khi thấy em mang thân thể xót thương này.

Đưa em út khôn ngoan hiền hòa, không đua đòi lối sống thác loạn, chỉ biết học hành chăm chỉ, đã ngã bệnh từ năm 2004 khi Em về VN thăm quê.

Bệnh viện Chợ Rẫy đã xét nghiệm là ung thư máu! Họ khuyên tôi nên chuyển Em về Mỹ gấp. Tôi không dám nói sự thực đau lòng với em, chỉ nói là: "Việt Kiều về VN chơi mà bị bệnh, chị không dám nuôi, em về Mỹ sớm đi!" Em vẫn ngây thơ dối hờn tôi: "Hậu không có lỗi với chị, sao chị cứ đuổi Hậu hoài vậy!" nghe Em nói lời trách móc, tôi đau đứt ruột! Nhưng em vẫn vâng lời ra đi.

Phần thì phải giấu Em, phần thì giấu ba mẹ già sợ ba mẹ buồn phiền trở bệnh, mấy chị em tôi sắp xếp cho Em về Mỹ sớm hơn dự định. Hôm tiễn Em ra đi, tôi thêm được ôm Em khóc lời chia ly, vì cứ nghĩ chắc đây là lần cuối được nhìn thấy Em, nhưng không dám bộc lộ ý nghĩ của mình, chỉ gắng gượng vuốt tóc Em nhắn nhủ: "Em qua Mỹ chịu khó uống thuốc cho lành bệnh, rồi lại về thăm quê hương, thăm anh chị."

Bệnh viện Chợ Rẫy khuyên nên đưa Em vào bệnh viện Mỹ nào gần sân bay đáp nhất. Nhưng Em đã khẩn khoản xin được về tới nhà rồi mới vào bệnh viện U.C Davis ở Sacramento.

Từ đấy Em được điều trị suốt hai năm ròng rã. Bệnh viện Mỹ đã chữa cho Em "free" vì Em đang đi học - không tiền bạc, không tài sản riêng. Tiền thuốc thang có thể lên tới cả triệu đô la nhưng họ vẫn chữa cho Em tận tình, không đuổi về như ở VN khi biết rằng bệnh nhân không đủ tiền chi phí.

Em đã cố gắng chịu đựng biết bao đau đớn để vô hóa chất trị liệu (chemotherapy), và cũng đã can đảm chịu đựng cưa hết hai tay hai chân để được sống còn. Sức sống của Em vô cùng mãnh liệt. Em vẫn còn quá trẻ, lời nói và cử chỉ của Em vẫn lộ ra vẻ ngây thơ chân thật. Em chưa hề biết giả dối cùng ai. Các bác sĩ và nurse chữa trị cho Em đã tỏ vẻ khâm phục sự lạc quan yêu đời của Em, và họ đã cố gắng chữa trị cho Em với niềm bao dung tận tụy.

Sau mấy tháng nằm viện, Em bình phục với một thân thể không lành lặn. Em cam chịu tật nguyên để đổi lấy mạng sống! Người chị kế của Em đã hy sinh tất cả để chăm sóc cho Em và cũng được hưởng lương của chính phủ dù đồng lương có ít hơn làm ngoài. Đây cũng là điều khác biệt với VN. Bệnh nhân khó khăn thì người nhà tự lo, không ăn thua gì tới nhà nước. Bệnh viện Mỹ còn cử cả bác sĩ tâm lý đến khuyên nhủ Em vui sống và hướng tới một tương lai tốt đẹp hơn.

Em lâm bệnh giữa tuổi xuân phơi phới

Đường tương lai đang rộng mở ngời ngời

Họ đã chữa cho Em tận tụy

Vẫn không qua số phận đoạn trường!

Đất nước Hoa Kỳ tinh tường, nhân đạo

Tạo phép màu cho chị, cho anh

Được gặp Em lần cuối trước phân ly

Đi xa tí phương trời huyền ảo

Dù được bệnh viện U.C Davis chữa trị tận tình. Các bác sĩ và nurse vô cùng yêu thương Em. Họ gọi Em là "Sweet Heart", "Good Boy". Em đã cố gắng thích ứng với chân tay giả và đi đây đó với cặp chân giả không cần xe lăn. Em đã cam phận với kiếp sống tật nguyền, miễn là được sống! Hai tay sắt của Em đánh computer nhanh thoăn thoắt. Hai chân nhựa của Em bước lên xuống cầu thang như người bình thường. Em đã cố gắng luyện tập thành thạo những vật dụng hỗ trợ sự tật nguyền. Chi phí cũng rất cao nhưng tất cả đều "free". Bệnh viện cũng thường kiểm tra sức khỏe của Em hàng tuần.

Đúng hai năm sau ngày Em khởi bệnh, Em đã xin bệnh viện cho được về VN. Họ đã hỏi em rằng: "Vì sao you cứ đòi về VN"" Em mới trả lời: "Tôi muốn về VN để gặp anh chị tôi lần cuối trước khi chết!" Họ mới rõ ràng không thể giấu được Em. Bệnh của Em đã tái phát và hết phương cứu chữa!

Bệnh viện Mỹ không đồng ý cho Em về VN và viết một lá thư yêu cầu Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ ở Saigon chấp thuận cho 4 chị em tôi đang ở VN được sang Mỹ để gặp mặt Em lần cuối trước khi chia ly.

Theo chân tôi các em cùng đến

Hội tụ đoàn viên nơi đất Mỹ xa xôi

Tóc Mẹ bạc phơ, tóc con đà chớm bạc

Bạc mái đầu chum lại khóc Em thơ

Và đây cũng chính là nét nhân đạo sâu sắc nhất của bệnh viện Mỹ. Họ đã cảm thông cho giây phút cuối cùng của bệnh nhân. Họ đã an ủi chiều chuộng hết sức chu toàn cho bệnh nhân trước giờ lâm chung. Họ còn cho phép chúng tôi được thay phiên nhau ngủ lại trong phòng bệnh nhân để canh chừng cho Em. Họ đã biết bệnh Em không qua khỏi nên thân nhân được phép vào thăm thoải mái. Chỉ cần nói tên H.D là họ "ok" cho vô. Mỗi lần vô thăm có thể tới 20 người, họ vẫn không đuổi như ở VN. Họ đã duy trì sự êm ái không để đau đớn trước khi chết đến giây phút cuối cùng. Khi chúng tôi cho họ biết rằng chúng tôi là dân tộc thiểu số (Chăm) ở VN, người sắp chết phải được đỡ trên tay thân nhân, nếu không thì là chết "Fào". Họ vẫn tôn trọng tục lệ của chúng tôi cho chúng tôi được đỡ lưng Em trên giường bệnh. Sau khi Em trút hơi thở cuối cùng chúng tôi cứ mãi bịn rịn không muốn ra khỏi phòng bệnh, họ yêu cầu chúng tôi ra ngoài để "Clean" Em. Rồi chúng tôi lại xin được đi theo thi thể Em

đến tận phòng xác. Họ cũng chấp nhận luôn!

Đêm ấy Em đã nhắm mắt xuôi tay, không chống nổi với số mệnh nữa. Người Chăm ở Sacramento chỉ khoảng chừng 20 gia đình, tất cả đều khóc thương cho Em, người con trai Chăm thông minh hiền hậu, và tất cả -khoảng 60 người- đã lặng lẽ âm thầm theo chiếc xe phủ khăn trắng mang hình hài Em đi qua những hàng lang sâu hun hút, lạnh lẽo đến rợn người mà chưa từng ai được phép vô ngoại trừ nhân viên bệnh viện. Vậy mà chúng tôi đã được phép!

Ngày Em mất Chăm Sacto đều khóc

Theo chân Em đến tận chốn kỳ cùng

Phá lệ xưa đưa tiễn xác thân Em

Nơi xa xôi, xa bà con thân thuộc

Vẫn ấm lòng bởi tình nghĩa đồng hương.

Tôi từ VN đến Mỹ ngày 9/5/2006. Mười hai ngày sau, 9/17/2006, Em tôi qua đời. Mười hai ngày ngắn ngủi trong bệnh viện UC Davis đã cho tôi thấy tường tận những máy móc tối tân của bệnh viện Mỹ, những liều thuốc quý giá mà nếu ở VN chúng tôi phải tốn hàng trăm triệu mới được điều trị, thế mà ở đây họ đã cho không. Hơn thế nữa họ đã khẩn khoản viết thư xin với Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ cho phép 4 chị em tôi đang ở VN được qua Mỹ hết để gặp mặt bệnh nhân của họ lần cuối! Thái độ của nhân viên bệnh viện rất mực ân cần. Từ bác sĩ cho đến nurse hay bảo vệ, lao công, họ đã kiêng thêm chiếc ghế ngủ vào cho chúng tôi. Thân nhân vô thăm nhiều, họ bê thêm ghế. Họ cứ hỏi người thăm muốn uống gì họ mang lên. Có một hôm họ bê cả thùng ice cream lên cho, khi thấy khách lên thăm em quá đông. Tất cả đều trái ngược với VN, nên đã tạo cho tôi nhiều cảm xúc và viết lên những lời này. Bệnh viện UC Davis vô cùng nhân đạo, chúng tôi mang ơn họ thật nhiều.

Tôi may mắn đọc được trang báo "Viết Về Nước Mỹ Năm Thứ Bảy" của Việt Báo nên xin gửi gắm những cảm xúc của mình vào đây, như lời tạ ơn chân thành nhất của gia đình chúng tôi với bệnh viện Mỹ và nước Mỹ tử tế, nhân đạo.